

Hoofdstuk 1 - Eerste Dag Ramp
Maandag 3 september

Lief dagboek,

Oké. Het is officieel.

Ik zit in de brugklas.

BRUGKLAS.

Dat klinkt alsof je volwassen bent. Alsof je ineens koffie drinkt en moeilijke woorden gebruikt zoals "prioriteiten" en "verantwoordelijkheid".

Maar ik voelde me vandaag vooral alsof ik per ongeluk in de verkeerde film was beland.

Eentje waarin iedereen weet wat hij doet.

Behalve ik.

Om 06:30 ging mijn wekker.

ZES. DERTIG.

Dat is een tijd waarop zelfs de zon twijfelt of ze al moet opstaan.

Mama stond meteen in mijn kamer alsof dit de belangrijkste dag van haar leven was.

"Opstaan brugklasser!"

Ik lag nog half onder mijn dekbed en dacht:

Misschien kan ik me ziek melden voor de komende zes jaar.

Mijn outfit-crisis duurde 23 minuten.

Te kinderachtig.

Te saai.

Te overdreven.

Te "ik probeer cool te zijn maar het lukt niet".

Uiteindelijk koos ik voor mijn nieuwe spijkerbroek en een lichtblauwe trui.
Veilig. Niet opvallend. Onzichtbaar genoeg.

Onzichtbaar zijn leek me een goed plan.

(Spoiler: dat werkte niet helemaal.)

Toen kwam mijn haar.

Ik wilde een nonchalante hoge knot.

Wat ik kreeg:

een soort ontplofte croissant boven op mijn hoofd.

Papa keek naar me en zei:

"Staat sportief!"

Dat is vader-taal voor:

Ik zie dat het mis is gegaan maar ik hou van je dus ik zeg iets positiefs.

En toen... de aula.

Ik dacht dat het druk zou zijn.

Maar dit was geen drukte.

Dit was een MENSENSTORM.

Overal brugklassers. Rugzakken. Gelach. Nieuwe schoenen die nog piepen. Kinderen die deden alsof ze al jaren op deze school zaten.

En ik stond daar.

Met mijn rooster.

Alsof het een schatkaart was.

Alleen wist ik niet waar de schat was.

Gelukkig was Noor bij me.

Noor en ik kennen elkaar sinds groep 3.
We hebben samen:

Een geheime club gehad (met precies 2 leden)

Een mislukte cupcakes-business gestart

En afgesproken dat we nooit van die meiden zouden worden die ineens doen alsof ze elkaar niet kennen.

Vandaag zouden we samen alles overleven.

Dat was het plan.

Totdat...

Twee meiden uit onze klas (lange haren, perfecte sneakers, zelfvertrouwen-niveau 1000) naar Noor zwaaiden.

"Kom je bij ons zitten?"

En Noor keek naar mij.

Een halve seconde.

Misschien één seconde.

Maar in mijn hoofd duurde het drie uur.

Ik glimlachte en zei:
"Ga maar!"

Wat ik eigenlijk bedoelde was:
NEE BLIJF HIER IK WIL NIET ALLEEN ZIJN.

Maar ik wilde ook niet degene zijn die haar tegenhield.

Dus daar zat ik vijf minuten later.

Alleen.

In een zee van mensen.

Ik deed alsof ik heel geconcentreerd mijn rooster bestudeerde.

In werkelijkheid las ik voor de vijfde keer:
B1.14 - Mentoruur.

Alsof dat ineens duidelijker zou worden.

En toen gebeurde het.

Er plofte iemand naast me neer.

Letterlijk plofte.

"Is dit lokaal B1.14?" vroeg een meisje met een paars elastiek in haar haar en drie stiften in haar borstzak.

"Ik hoop het," zei ik. "Anders zitten we allebei verkeerd."

Ze grijsde.

"Mooi. Dan zijn we in ieder geval samen verdwaald."

En dat was het moment dat ik voor het eerst moest lachen vandaag.

Ze heet Mila.

Ze heeft sproetjes, een scheve glimlach en ze praat alsof ze niet bang is om iets verkeerd te zeggen.

Dat vond ik meteen fijn.

We hebben samen het lokaal gevonden.

(B1.14 was natuurlijk helemaal aan de andere kant van het gebouw.)

Onze mentor heet meneer Van Leeuwen.

Hij zei dingen als:

"Dit wordt een jaar vol groei."

"Jullie gaan jezelf ontdekken."

Ik ontdekte vooral dat mijn handen zweette.

Toen gebeurde nog iets raars.

Tijdens het voorstellen zei iedereen iets normaal.

"Ik voetbal."

"Ik zit op turnen."

"Ik hou van gamen."

Toen was Mila aan de beurt.

Ze zei:

"Ik verzamel geheimen."

De hele klas lachte.

Maar ze keek er niet bij alsof het een grap was.

Ik weet nog steeds niet of ze serieus was.

En eerlijk?

Ik weet niet of ik dat wil weten.

Oké.

Ik ben moe.

Mijn hoofd voelt alsof er 37 nieuwe mensen tegelijk in wonen.

Maar ik heb het overleefd.

Dag 1 van de brugklas.

Missie: niet huilen in de aula.

Status: geslaagd.

Een beetje.

- Lotte 

Hoofdstuk 2 - Appgroep & Andere Rampen
Dinsdag 4 september

Lief dagboek,

Ik dacht dat gisteren heftig was.

Maar vandaag ontdekte ik iets nieuws over de brugklas:

Het echte leven gebeurt niet in de klas.

Het gebeurt in de APPGROEP.

Vanmorgen werd ik wakker met 48 meldingen.

ACHTENVEERTIG.

En ik zat nog niet eens in een groepsapp.

Dat bleek dus het probleem.

Er was een nieuwe appgroep gemaakt:

✧ 1B GIRLS ONLY ✧

Ik zat er niet in.

Ik herhaal.

NIET.

ERIN.

Ik zag het toen Noor naast me in de klas zat te glimlachen naar haar telefoon.

"Wat is er?" vroeg ik zo normaal mogelijk.

"Oh, gewoon," zei ze. "De meiden van de klas hebben een appgroep gemaakt. Echt gezellig."

Gezellig.

Dat woord deed pijn.

"Leuk," zei ik.

Alsof mijn maag niet net een salto maakte.

Tijdens wiskunde probeerde ik niet te kijken.

Maar ik zag het toch.

Noor typte.

Lachte.

Typte weer.

En toen zag ik de naam bovenaan haar scherm.

✧ 1B GIRLS ONLY ✧

En daaronder:

Sanne

Jada

Noor

Liv

Emma

...

Geen Lotte.

Misschien hadden ze me gewoon vergeten.

Misschien was het per ongeluk.

Misschien...

Of misschien niet.

Na de les liep ik naar mijn kluisje.

Ik deed alsof ik iets zocht.

Ik zocht niets.

Ik wilde gewoon niet huilen.

En toen hoorde ik een stem achter me.

"Je kijkt alsof je net je laatste koekje bent kwijtgeraakt."

Mila.

Ze leunde tegen het kluisje naast het mijne.

"Gewoon moe," zei ik.

Ze kneep haar ogen een beetje samen.

"Dat is niet waar. Maar oké. Als je het niet wilt zeggen."

Hoe doet ze dat?

Alsof ze door je heen kijkt.

"Zit jij in die appgroep?" vroeg ik uiteindelijk.

"Welke?" vroeg Mila.

"1B Girls Only."

Ze trok een wenkbrauw op.

"Klinkt exclusief."

"Dus... zit je erin?"

Ze schudde haar hoofd.

"Nee. Ik ben blijkbaar niet 'only' genoeg."

En toen moest ik lachen.

Niet omdat het grappig was.

Maar omdat het fijn was dat ik niet de enige was.